

Utdrag ur

ARNE LJUNGHED OCH DE SMÅ RÖDA JÄVLARNA

av Fredrik Ahlfors

ISBN 91-975653-3-4, Trombone, 2006.

Köp boken här:

www.trombone.se/books.html#arne

Läs recensioner här:

www.trombone.se/reviews.html#arne

Trombone

Prosa. Lyrik. Epifysik. Experimentell litteratur.

För några år sedan gjorde en viss Arne Ljunghed, ensamboende och kulturskribent på en lokaltidning i Småland, en upptäckt som sedermera skulle förändra hans syn på liv och död.

Det började en morgon. Arne Ljunghed var ledig, och eftersom litteraturkritik var hans hobby, vid sidan om yrket som litteraturkritiker, ämnade han använda förmiddagen till skrivande av just litteraturkritik. Med en kopp svart kaffe i handen satte han sig vid sitt skrivbord och skulle just till att skruva ner ett blankt papper mellan valsarna när han lade märke till små röda prickar som hoppade mellan skrivmaskinens svartblänkande metalltangenter.

Arne Ljungheds första tanke var att hans skrivmaskin invaderats av röda skalbaggar. Han plockade fram sina läsglasögon och kunde konstatera att det inte alls rörde sig om skalbaggar.

– Små röda jävlar! utbrast Ljunghed. Vad fan har de i min maskin att göra?

Det skulle snart visa sig att problemet med de små röda jävlarna var svårt som en fjärdegradsekvation att lösa. För när han väl knäppt ihjäl en röding dök det omedelbart upp en ny.

Varifrån fanskapen kom visste inte Arne Ljunghed med säkerhet, men han misstänkte tidigt att det pågick ett slags avknopningsprocess under skrivmaskinens vänstra valsupphängning.

Trots allt jävelskap fortsatte Arne Ljunghed enträget att skriva sina litteraturkritiska artiklar.

Han nöp dagligen ihjäl några jävlar, men de blev bara fler och hoppade som besatta mellan tangenterna.

Arne Ljunghed hade alltid fått höra att hans artiklar var skarpsynta men svårlästa. Det var dock ingenting som bekymrade honom. ”Det finns alltid veckotidningar med skvaller för dem som inte ämnar anstränga intellektet en smula”, brukade han besvara den kritik som han ibland fick från tidningens läsare. Men efter de små röda jävlarnas entré hade till och med kulturredaktören på tidningen – som i vanliga fall var en stor beundrare av Arne Ljunghed – börjat bekymra sig för artiklarnas närmast oläsliga karaktär.

Med tiden tappade Arne Ljunghed allt oftare fattningen. Han blev irriterad och kom sällan långt i ett stycke förrän han började banka efter ”de små jävla kommunisterna”. Bruket av detta uttryck var egentligen motsägelsefullt, ty sedan tidiga tonår hade Arne Ljunghed betraktat sig som kommunist, även om han efter anställningen som kulturkritiker på den höger-liberala dagstidningen lagt sig till med epitetet vänsterliberal.

Veckorna gick och Arne Ljunghed vande sig en smula vid sitt förbannade sällskap. Den vilda kommunistförföljelsen mattades av till ett par gånger per sida och artiklarna blev lite lättare att läsa. Men han slutade inte att fundera över hur han skulle bli av med de små odjuren en gång för alla.

Så en dag gjorde Arne Ljunghed en avgörande upptäckt. Han var mitt uppe i en svårformulerad och kritisk mening när en liten jävel hoppade upp och satte

Utdrag ur *Arne Ljunghed och de små röda jävlarna* (F. Ahlfors).

ISBN 91-975653-3-4, Trombone, 2006.

Beställ boken på www.trombone.se.

sig på hans högra tumme. Tilltaget förvånade honom, de små röda jävlarna hade aldrig tidigare attackerat honom handgripligen.

– Nej, nu får det vara nog, kommunistjävvel! utbrast han och knäppte iväg rödingen genom rummet.

Arne Ljungheds häftiga skrik fick övriga jävlar att dyka ner i skrivmaskinen. Och det var då han upptäckte vilka tangenter de gömde sig under: n, b, e, m, r, o och t.

Upptäckten gav Arne Ljunghed en idé. Han smorde in vänstra delen av skrivmaskinsvalsen med raklödder och var noga med att nå ordentligt ner på djupet. Sedan skrek han okvädingsord hämtade från vänsterkanten och hamrade frenetiskt på ovan nämnda tangenter. Efter bara ett par minuter var Arne Ljunghed av med sin förbannade ohyra. Varendra jävvel var sönderhackad och kvävd i raklödder.

Under lång tid efteråt kände sig Arne Ljunghed ambivalent. Han skrev som förr: svårläst och skarpsynt, men ensamheten tärde honom.

Tidningens kulturredaktör var synnerligen nöjd med Arne Ljungheds artiklar:

– De är mer knivskarpa än någonsin och doftar som min framlidna fars rakvatten, utbrast han inför tidningens redaktion på den efterföljande julfesten.

Arne Ljunghed berättade aldrig för någon vad som hände under dessa veckor. Än idag finns det stunder då Arne Ljunghed i sin ensamhet tänker länge och väl på dessa små röda jävlar som han slutligen lyckades ta livet, eller döden, av.

Utdrag ur *Arne Ljunghed och de små röda jävlarna* (F. Ahlfors).

ISBN 91-975653-3-4, Trombone, 2006.

Beställ boken på www.trombone.se.

Ögonblicket

Johan Hedlund satt i sin berså en ljummen sommarkväll. Där satt han ofta om somrarna och väntade på ögonblicket. Det var egentligen ingenting ovanligt eller speciellt med just denna kväll, mer än att det var tisdag och 21 grader varmt.

Plötsligt, som en lätt lilafärgad skiftning i vinden, som en anad vibration i etern, kom ögonblicket. Johan Hedlund gapade stort, böjde sig hastigt framåt och fångade ögonblicket i munnen.

Sedan tog det inte många minuter förrän han fick känningar i magen och fick skynda sig in på toaletten. Snart satt Johan Hedlund där igen, i sin berså, och väntade. Men på vad visste han inte längre.